

Pigen med trommestikkerne – mød Ihan Haydar

Publiceret 07/04/2021 i [Civilsamfund/Bøgeraf](#) **Monica Krog-Meyer**

Print

INTEGRATION // BOGANMELDELSE – Det er interessant at komme med ind i Ihans tanker, så man kan se forskelle og ligheder i de to kulturer, skriver Monica Krog-Meyer i denne anmeldelse af bogen 'Pigen med trommestikkerne'. Men hvordan får man overbevist sine forældre om, at man skal optræde? Heldigvis har Ihan Haydar (sammen med Birgitte Vestermark) bredt sin historie ud, så vi får hendes overvejelser, hendes handlinger og omgivelsernes reaktioner. Vi bliver klogere på, hvad der skal til, for at man kan nå sine drømmes mål med den rygsæk, som Ihan har.

Tænk at kunne skrive sine memoirer, når man er 28!

De fleste af os vil tænke, at i den alder har man ikke oplevet ret meget, man er først lige begyndt. Men i tilfældet Ihan Haydar er der rigeligt at fortælle – og derfor er det en fornøjelse at læse hendes beretning *Pigen med trommestikkerne*, udkommet i marts i år.

“I mange arabiske familier er den direkte konfrontation en sjældenhed. Det opfattes som lidt pinligt, fordi det uvægerligt fører til, at nogen taber ansigt, og det kan i hvert fald ikke være den voksne”

Og hvem er hun så?

Man kan lave en imponerende lang opremsning for at præsentere hende:

- som karatevinder
- som musiker i Simplicity, i Soluna Samays orkester til Melodi Grand Prix, i L.I.G.A.
- som indvandrer fra Irak med sin familie, med integrationsberetninger og forskelsbehandling
- som datter i en kærlig familie, der står midt imellem danske og irakiske traditioner
- som en dansk kvinde, der bruger sin succes på at hjælpe andre i nød, både på Lesbos, hvor flygtningebådene kommer ind, og på Amager, hvor hun stabler et fodboldhold på benene for de unge uden tradition for sportsklubber
- som designer af tøj til at bevæge sig i
- som forelsket ung kvinde, der skal have sin familie til at acceptere valget af en dansk kæreste
- men først og fremmest som en ung kvinde, der vælger at blive trommeslager.

Pyha – det er lige til at blive forpustet af!

Dengang Danmark tog sig af flygtningene

Men heldigvis har Ihan Haydar (sammen med Birgitte Vestermark) bredt sin historie ud, så vi får hendes overvejelser, hendes handlinger og omgivelsernes reaktioner. Vi bliver klogere på, hvad der skal til, for at man kan nå sine drømmes mål med den rygsæk, som Ihan har.

IHAN HAYDAR I FULD VIGØR MED DE RØDE TROMMESTIKKER OG DE LYSERØDE TROMMER, DER ER HENDES VAREMÆRKE. FOTO: ALLAN NISS

Født 1993 i Bagdad. Kom til Danmark som 10-årig. Gelsted på Sjælland var der, familien landede. Faren måtte flygte, han kom i forvejen under dramatiske og livsfarlige omstændigheder, og ved et lykketræf kom moren og børnene også helskinede til et land, der dengang hjalp til, så familien kom i gang og blev selvforsynende.

Alene det er dejlig opløftende at blive mindet om. I dag er tonen en anden.

Det er dejligt at læse om datidens danske samfund, der gør alt det rigtige: Bakker familien op og sørger for, at børnene kommer i skole og i sportsklub. Skolegang og flid er meget vigtig for familien, for planen er, at Ihan skal læse jura og blive advokat. Det med sportsklubber er der ikke tradition for, hvor de kommer fra, men faren sagde ja og kommunen sørgede for friplads til fodboldklubben.

Og den slags virker. Der gik 3 måneder, og så kunne børnene tale dansk. Til gengæld var det sværere for forældrene, for der er ikke mange at tale dansk med, når man er opvasker eller gør rent. Og derfor endnu et eksempel på, at barnet Ihan måtte fungere som familiens tolk til lægesamtaler, kommunale møder og hvad der ellers dukker op.

Splittet mellem to kulturer

Det er interessant at komme med ind i Ihans tanker, så man kan se forskelle og ligheder i de to kulturer. Hun er bevidst om, at karatetræningen gav hende den sikkerhed, hun skal bruge på scenen, når hun optræder. Men hvordan får man overbevist sine forældre om, at man skal optræde? Og så ved at spille trommer?

Dobbeltlivet er så gennemført, at hendes forældre ikke er klar over, at hun er en del af en gruppe, der skal på scenen i

Aalborg i det danske Melodi Grand Prix i 2012. Hun har ikke fået det sagt

”Lige på det punkt, der handler om, hvordan børn opnår forældrenes tilladelse til at gøre de ting, de gerne selv vil, er der en afgrundsdyb forskel mellem dansk og arabisk kultur. Lidt karikeret kan man sige, at den typiske danske familie diskuterer og forhandler om stort og småt og når frem til en eller anden konsensus, som alle forventes at respektere. I mange arabiske familier er den direkte konfrontation en sjældenhed. Det opfattes som lidt pinligt, fordi det uvægerligt fører til, at nogen taber ansigt, og det kan i hvert fald ikke være den voksne.”

Derfor må hun være kreativ, finde på historier, lyve lidt for ikke at bekymre forældrene, hun må lave alternative sandheder, så hun kan komme ud og spille. I skolens spillelokaler, hos kammerater og i øvelokaler. Når hun og de andre skal optræde andre steder i Danmark, er hun officielt hos en veninde osv, sådan som de fleste unge har oplevet det, men i Ihans eksempel er det sat totalt i system.

Melodi Grand Prix 2012

Dobbeltlivet er så gennemført, at hendes forældre ikke er klar over, at hun er en del af en gruppe, der skal på scenen i Aalborg til det danske Melodi Grand Prix i 2012. Hun har ikke fået det sagt. Heldigvis sørger hendes lillebror for at fjernsynet i stuen den aften viste DRs sending. Efter den succes er trommespillet ikke længere en hemmelighed.

Forældrene er selvfølgelig stolte af deres datter. Fint at hun får succes med sit trommespil, men planen er jo, at hun skal være advokat.

Det er meget fint beskrevet, hvordan ikke forældrene, men storebroren er den, der bremser hende, ud fra de traditionelle tanker om, hvad kvinder må i hans traditionelle opfattelse, hvad man kan optræde i og hvem man skal omgås med. Det er stærke kræfter at skulle kæmpe imod som ung dansk opdraget kvinde, og helt slemt bliver det, da storebroren mistænker hende for at have fået en dansk kæreste.

Jeg vil så gerne inspirere børn og unge til at kaste sig ud i musikken som udøvende kunstnere

Det er tydeligt, at det stadig skaber konfrontationer i familien. Både trommekarrieren og hendes kærlighedsliv er alvorligt i fare undervejs.

Det er generøst af Ihan Haydar at tage os med så langt ind i sine overvejelser, og konflikterne i sit helt private dilemma. Man får kæmpe respekt for denne unge kvinde, der kan trylle med sine trommestikker, få sine ‘forklaringer’ til forældrene til at fungere og samtidig finde energien til at være den sejeste trommeslager, der har rejst landet tyndt. Og

man letter på hatten for denne familie, der møjsommeligt og uendeligt forsigtigt forsøger at få fronterne til at mødes.

Et liv på landevejene

Det er Ihan, der fortæller sin historie. Det er et virkelig smukt sprog, godt at læse, og mon ikke Ihan har haft stor glæde af Birgitte Vestermarks indsats her? Jeg mener, hvor sproglig sikker er man som 28-årig?

Man kan se i teksten, når det er Ihan Haydar, der fortæller, og når det er 'reportage', for så er skriften en anden. God måde at vise, at synsvinklen er forskellig.

Ihan med de lyserøde trommer og de røde trommestikker har tilbragt utrolig mange timer i bandets tourbus, ofte med flere engagementer på en aften/nat.

"Det var en ganske almindelig nipersoners bus, men vi pyntede den med billeder og andre ting, som fik den til at virke mere hjemlig. Det var helt afgørende, når vi tilbragte så meget tid i den. Vi havde hver en kasse med personlige ting, som vi ikke syntes, vi kunne undvære, og som fulgte med os rundt fra sted til sted. Min kasse indeholdt høretelefoner, sokker, et tæppe, ekstra trommestiller og snacks, så jeg ikke risikerede at gå sukkerkold."

Og der har hun kunnet få sig et hvil og samle kræfter til at stå på scenen med det sprudlende talent, man kan se på mange optagelser. Festen er i gang omkring hende, trommestikkerne hvirvler rundt og 'tæsker løs på' trommerne, så det er en fryd både at se på og høre på.

Hendes beretning er en historie, 'som gerne vil læses', som jeg så en anden udtrykke sig.

Rollemodel

"Jeg vil så gerne inspirere børn og unge til at kaste sig ud i musikken som udøvende kunstnere. Jeg håber, jeg kan hjælpe dem til at finde den samme passion og glæde i musikken, som jeg selv har fundet, til at være 100 procent sig selv og til at skabe deres egen lykke. Men frem for alt vil jeg gerne inspirere unge piger ved at fortælle min egen historie."

Det ser ud til at lykkes ganske godt her. Og ja, det må være nu, vi får beretningerne fra de unge kvinder, der kom hertil med hver deres rygsæk og har skullet finde mening med det hele i Danmark.

Ihan Haydar er lykkedes ganske godt med sit projekt.

Nyd her rendyrket spilleglæde i nummeret "Dynamite" (BTS er Koreapoppens helt store navn)

[Pigen med trommestikkerne](#)

Ihan Haydar, i samarbejde med Birgitte Vestermark

Udkom i marts 2021 på forlaget Grønningen1

[LÆS ALLE MONICA KROG-MEYERS TEKSTER HER](#)

Topfoto: Petra Kleis

- [MONICA KROG-MEYER](#)
- [SENESTE ARTIKLER](#)

Monica Krog-Meyer, tidl. radiovært, nu skribent, pensionist og mormor.
Født 1950, programmedarbejder og studievært. Har taget turen fra P3, via P4 og til P5.
Jeg skrev i 2010 "Plus-alderen - vi bliver jo bare ved!", der medfører mange muntre foredrag rundt i Danmark.